

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **M. H. T.**, narozený XX
státní příslušnost XX
bytem XX

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2025, č. j. MV-55203-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2025, č. j. MV-55203-4/SO-2025, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), ze dne 14. 2. 2025, č. j. OAM-37082-12/DP-2024, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia, neboť žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě nejprve stručně zrekapituloval, že na území České republiky pobývá už přes dva roky, přičemž si zde vybudoval pevné zázemí. K tomu doplnil, že disponuje dlouhodobým pobytem na území za účelem studia, kterému se i nadále věnuje. Dále zmínil fakt, že se zde také oženil s V. T. V., s níž sdílí společnou domácnost.
3. Následně žalobce namítl, že bylo napadené rozhodnutí vydáno toliko na základě formálních důvodů, resp. pouze kvůli nedodání některých požadovaných dokumentů v zákonné lhůtě. Doplnil též, že se na území nikdy nedopustil žádného protiprávního jednání, přičemž se v daném případě jednalo o pouhé administrativní pochybení.
4. Závěrem žalobce upozornil na to, že napadené rozhodnutí představuje zásah do jeho soukromého a rodinného života, neboť se nebude moci věnovat studiu v České republice a zejména bude zasažen jeho rodinný život s manželkou, která zde má pracovní závazky.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl žalobu zamítnout pro její nedůvodnost. Současně v plném rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém vyložil veškeré své úvahy ve věci. K uplatněným žalobním tvrzením pak žalovaný poukázal na fakt, že je žalobce žádným způsobem v odvolání nezmínil, a proto se jimi v odvolacím řízení nemohl zabývat, což však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. I kdyby však žalobce v odvolání namítl nepřiměřenost dopadů usnesení o zastavení řízení do jeho soukromého a rodinného života, z ustálené judikatury správních soudů a Ústavního soudu jednoznačně vyplývá, že v případě zastavení řízení není správní orgán povinen posuzovat přiměřenost dopadů takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Dle žalovaného v řešeném případě OAMP zjistil důvod pro zastavení správního řízení, neboť žalobce ani po výzvě k odstranění vad žádosti nedoložil zákonnou náležitost jeho žádosti, přičemž toto jednání žalobce zcela naplnilo důvod pro zastavení předmětného správního řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Na tomto hodnocení tedy dle žalovaného nemohou nic změnit ani tvrzení uvedená v podané žalobě.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobce nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první citovaného zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu posuzované věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud úvodem vlastního posouzení věci připomíná, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tudíž oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat vady napadeného správního aktu. Jinak řečeno, žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí v žalobě explicitně uvést a vymezit tím soudu rozsah kontroly správního rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, nebo ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012-22). Soud je následně takovýmto vymezením žalobních bodů vázán, přičemž rozhodnutí nemůže (až na výjimky) přezkoumat z důvodů, které nebyly uplatněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63). K tomu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, v němž bylo konstatováno, že *„[m]íra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“* (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70, nebo ze dne 15. 11. 2022, č. j. 1 Afs 142/2022-49).
10. Ve světle výše popsaného se tak soud následně zabýval samotným meritem sporu mezi účastníky řízení, kterým byla otázka, zda v případě žalobce byly splněny podmínky pro zastavení řízení o jeho žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
11. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Žalobce na území České republiky pobýval od roku 2022 na základě vydaného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností do 31. 8. 2024. Dne 29. 8. 2024 podal žalobce na pracovišti OAMP žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení. K předmětné žádosti žalobce doložil nájemní smlouvu ze dne 1. 7. 2024, doklad o zdravotním pojištění cizince s platností do 11. 9. 2026 a kopii cestovního dokladu č. XX s platností do 15. 5. 2029. Přípisem ze dne 30. 9. 2024 pak žalobce OAMP sdělil, že *„čeká na vydání uznání zahraničního vzdělání (nostrifikace)“* a finanční podporu rodiny, aby mohl zaplatit školné a získat potvrzení o přijetí na školu. Požádal přitom o prodloužení lhůty pro doložení potřebných dokladů do 30. 12. 2024. Protože žalobce k podané žádosti nedoložil veškeré zákonem požadované náležitosti, byl podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzván OAMP výzvou ze dne 1. 11. 2024 k odstranění vad této žádosti, a to konkrétně k doložení dokladu o zajištění prostředků k pobytu na území nebo dokladu o příjmu ve smyslu § 44a odst. 6 ve spojení s § 42d odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců a dále k doložení dokladu potvrzujícího účel pobytu na území České republiky (tj. potvrzení o studiu, popř. potvrzení o přijetí ke studiu). Současně byl žalobce poučen o možných negativních důsledcích v případě neodstranění vad dané žádosti. K odstranění vad žádosti byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů od doručení výzvy, která mu byla doručena dne 18. 11. 2024. Lhůta k doložení požadovaných dokladů tak byla stanovena do 18. 12. 2024. Dne 18. 12. 2024 OAMP obdržel prostou žádost žalobce o prodloužení lhůty určené k odstranění vad žádosti konkrétně do 20. 1. 2025. Následně dne 22. 1. 2025 byla

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

OAMP doručena žádost žalobce ze dne 21. 1. 2025, ve které bylo uvedeno, že „dne 20. 1. 2025 jsem doložil na OAMP ČR, na pracovišti v ÚL, doklad a stavy mého účtu, z důvodu nedbalosti jsem nablásil omylem k mé žádosti, ze které co má patřit, tímto žádám OAMP ČR o přemístění tento doklad k žádosti za účelem studium mé osobě“. K tomu byl do správního spisu v předmětné věci založen výpis z bankovního účtu žalobce vedeného u Komerční banky, a.s., ze dne 16. 1. 2025, z něhož se podává konečný zůstatek 134 922,76 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobce neodstranil veškeré vytýkané vady jeho žádosti (resp. nedoložil doklad potvrzující účel jeho pobytu na území České republiky), naplnil tak důvod pro zastavení předmětného správního řízení. OAMP proto správní řízení o žádosti žalobce prvostupňovým rozhodnutím ze dne 14. 2. 2025 zastavil.

12. Dne 12. 3. 2025 žalobce podal proti usnesení OAMP o zastavení řízení odvolání, v němž popsal, že předmětnou žádost podal v řádném termínu, přičemž doklad o zajištění prostředků k pobytu na území OAMP předložil dne 21. 1. 2025. Dále zcela obecně zmínil, že čeká na vydání dokladu či potvrzení o uznání zahraničního vysvědčení (nostrifikaci) a přidělení termínu blíže nespecifikovaného přezkoušení. Závěrem odvolání konstatoval, že chce pokračovat v pobytu na území České republiky za účelem studia a že potvrzení o studiu doloží, jakmile to bude možné. Toto odvolání žalobce nicméně bylo žalovaným dne 29. 4. 2025 zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím, jak už bylo ostatně shora rekapitulováno.
13. Podle § 44a odst. 6 zákona o pobytu cizinců je cizinec k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území vydaného z důvodu uvedeného v § 64 písm. a) nebo b) povinen
 - a) předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), b), d) a e),
 - b) předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j, a současně na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4,
 - c) prokázat zajištění prostředků k pobytu na území podle § 42d odst. 2 písm. c) nebo prokázat, že náklady na pobyt cizince přebírá tuzemská hostitelská organizace,
 - d) předložit souhlas rodiče, případně jiného zákonného zástupce nebo poručníka, s jeho pobytem na území, je-li nezletilý.Dle § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je cizinec k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů povinen předložit doklad potvrzující účel pobytu na území.
14. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán usnesením řízení o žádosti zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
15. Z výše uvedené právní úpravy tak jednoznačně vyplývá, že zákon o pobytu cizinců stanoví povinnost předložit k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia mj. doklad potvrzující účel pobytu na území – potvrzení o studiu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36).
16. Soud dále upozorňuje na fakt, že se v projednávané věci jednalo o správní řízení, které bylo zahájeno na žádost žalobce. V rámci tohoto řízení tudíž ležela primární povinnost jednat

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

aktivně právě na žalobci jako žadateli, nikoliv na správních orgánech. Uvedené mimo jiné znamená nutnost předkládat doklady, jejichž předložení žadateli (zde žalobci) ukládá přímo zákon (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 Azs 66/2018-58, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57, nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36). Pokud tedy žalobce jako žadatel zůstal v řízení o žádosti nečinný, pak jde tato nečinnost plně k jeho tíži (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2019, č. j. 7 Azs 345/2019-22). Jinými slovy, jestliže žadatel nekoná, pak to pro něj může mít negativní následky, které si však způsobuje sám svou vlastní nečinností.

17. Jak je přitom zřejmé z obsahu správního spisu, žalobce v daném případě podal svou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia dne 29. 8. 2024, aniž by k ní připojil zákonem o pobytu cizinců výslovně požadované doklady dle § 44a odst. 6 zákona o pobytu cizinců – konkrétně doklad o zajištění prostředků k pobytu na území a doklad potvrzující účel pobytu na území. OAMP tak ve věci zcela správně podle § 45 odst. 2 správního řádu žalobce dne 18. 11. 2024 vyzval k odstranění vad žádosti, které ve výzvě zcela srozumitelně, přehledně a řádně specifikoval, přičemž tak žalobci jasně vyložil, jaké doklady je třeba doložit. K jejich doložení žalobci poskytl dostatečnou lhůtu 30 dnů od doručení výzvy a rovněž jej poučil o případných negativních důsledcích neodstranění specifikovaných nedostatků podané žádosti. Žalobce však do vydání prvostupňového usnesení OAMP dne 14. 2. 2025 doložil pouze doklad o zajištění prostředků k pobytu na území dle § 44a odst. 6 ve spojení s § 42d odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Doklad potvrzující účel jeho pobytu na území České republiky – tj. potvrzení o studiu (popř. o přijetí do studia) – nicméně žalobce v průběhu celého správního řízení nedoložil, když toliko povšechným způsobem poukázal na blíže neurčený proces nostrifikace.
18. Soud pak v nadepsaných souvislostech uvádí, že Nejvyšší správní soud již dříve v rozsudku ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 As 57/2009-72, judikoval, že správní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. V rozsudku ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „*správní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že řízení lze zastavit jedině tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení tedy není jakákoliv vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (pozn. soudu – zde k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem studia) povinen předložit ze zákona (...). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatné vady žádosti. Správní orgán I. stupně pak v odůvodnění svého rozhodnutí tuto skutečnost dostatečně zdůvodnil, když v nedoložení zcela konkrétních zákonem požadovaných podkladů k žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání shledal podstatnou vadu předmětné žádosti bránící pokračování řízení. (...) Toto zjištění pak zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

19. Soud poté shrnuje, že žalobce v projednávaném případě nedoložil zákonem požadovaný dokument (tj. doklad potvrzující účel jeho pobytu na území) nejen spolu se žádostí dne 29. 8. 2024, jak stanoví § 44a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, avšak ani ve lhůtě stanovené výzvou k odstranění vad podané žádosti (tj. do 18. 12. 2024), ale ani do dne vydání samotného prvostupňového rozhodnutí (tj. do 14. 2. 2025). Žalobce byl přitom ve výzvě k odstranění vad srozumitelně a řádně poučen o tom, že v případě nedoložení zákonem požadovaných podkladů v určené lhůtě bude řízení o jeho žádosti zastaveno. Nedoložení jednoho z požadovaných dokladů pak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tento podklad z formálního i obsahového hlediska posoudit, tedy se meritorně zabývat samotnou žádostí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2018, č. j. 2 Azs 413/2017-29). Soud proto konstatuje, že žalobce neodstranil podstatné vady žádosti, přičemž tyto vady bránily OAMP pokračovat v řízení. Jinak řečeno, OAMP nemohl bez doložení výše uvedeného dokladu obsahově posoudit žádost žalobce, a věc tak meritorně rozhodnout. OAMP tudíž v řešené kauze postupoval správně, jestliže zastavil řízení o žádosti po marném uplynutí lhůty pro odstranění podstatných vad žádosti dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Soud se tak neztotožnil s povšechným tvrzením žalobce o tom, že byl postup správních orgánů přepjatě formalistický, neboť se za daných okolností jednalo o postup zcela zákonný a správný.
20. V tomto ohledu je případným též zmínit závěr plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36, že „stěžovatel, i přes výzvu správního orgánu, nedostál své povinnosti k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia předložit mimo jiné doklad potvrzující účel pobytu. Povinností stěžovatele přitom bylo nejen studium tvrdit, ale také toto tvrzení náležitými doklady doložit. (...) Předložení důkazních prostředků, kterými mohlo být prokázáno trvání stěžovatelova studia, bylo ve výlučném zájmu stěžovatele. Byl to stěžovatel, kdo měl být procesně aktivní a správním orgánům nejen tvrdit, ale také prokázat, že stále studuje.“
21. Závěrem se soud zabýval obecnou námitkou žalobce, že napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jeho práva na soukromý a rodinný život, neboť se nebude moci věnovat studiu v České republice a zejména bude zasažen jeho rodinný život s manželkou V. T. V., která má na území pracovní závazky.
22. V tomto kontextu soud nejprve odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2019, č. j. 1 Azs 405/2018-67, v němž bylo konstatováno, že „při vydání procesního rozhodnutí o zastavení řízení o předmětné žádosti tedy správní orgány nebyly povinny zabývat se otázkou přiměřenosti tohoto rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky NSS ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57, ze dne 18. 5. 2018, č. j. 8 Azs 12/2017-40).“
23. Také podle nejnovější rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu k problematice zkoumání dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince v případě, že je řízení o jeho žádosti zastaveno, jednoznačně platí, že „v případě zastavení řízení o žádosti o vydání (či prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není věcně rozhodováno.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 8 Azs 163/2018-50, ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 1 Azs 405/2018-67, ze dne 29. 5. 2023, č. j. 3 Azs 248/2022-36, ze dne 20. 4. 2023, č. j. 4 Azs 63/2023-33, ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Azs

39/2023-28, nebo ze dne 29. 6. 2022, č. j. 9 Azs 59/2022-41). Jinými slovy, dojde-li k zastavení řízení, není správní orgán povinen jakkoliv zkoumat, zda jeho rozhodnutí může způsobit zásah do života cizince.

24. Ústavní soud poté v usnesení ze dne 31. 1. 2023, sp. zn. IV. ÚS 2413/22, jasně vyslovil, že *„řízení v předmětné věci bylo v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno z důvodu neodstranění vad žádosti (tj. nepředložení všech zákonem požadovaných dokladů), a proto se Ústavní soud ztotožňuje se závěry Nejvyššího správního soudu, že v daném případě nebyl dán prostor pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Zákon nedával správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit, či nikoliv. Jsou-li splněny zákonem stanovené podmínky, správní orgán je povinen řízení o žádosti zastavit. Nešlo proto o přepjatě formalistický postup, jak tvrdí stěžovatel, ale o postup v souladu se zákonem. Na základě výše uvedeného Ústavní soud neshledal porušení stěžovatelových základních práv (...).*
25. Soud tudíž v nyní projednávané věci nepřisvědčil ani povšechné námitce žalobce, že se správní orgány měly zabývat zkoumáním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Soud si je zároveň vědom toho, že v otázce možnosti posuzování dopadů procesních usnesení do soukromého a rodinného života cizince existuje jistá nejednotnost v dřívějším rozhodování Nejvyššího správního soudu, pročez tato otázka byla předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 8 Azs 99/2023). Zdejší soud nicméně zastává jednoznačný názor opřený o shora poukazované recentní judikáty Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, že se potřeba posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí (§ 174a zákona o pobytu cizinců) uplatní toliko při rozhodování ve věci samé – tj. netýká se rozhodnutí procesního charakteru. OAMP tak v řešeném případě nebyl povinen zkoumat, zda jeho rozhodnutí může způsobit zásah do osobního či rodinného života žalobce. Nebylo tedy rovněž nutno zjišťovat jakékoliv další skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce. Ostatně sám žalobce v průběhu daného správního řízení před OAMP, ale ani před žalovaným, žádná tvrzení směřující tímto směrem (tj. k dotčení jeho soukromého a rodinného života) neuplatnil.
26. Pouze pro úplnost pak zdejší soud ve věci připomíná i názor Ústavního soudu uvedený v usnesení ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04, že *„subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.“*
27. S ohledem na vše výše uvedené tak soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.

28. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. července 2025

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce